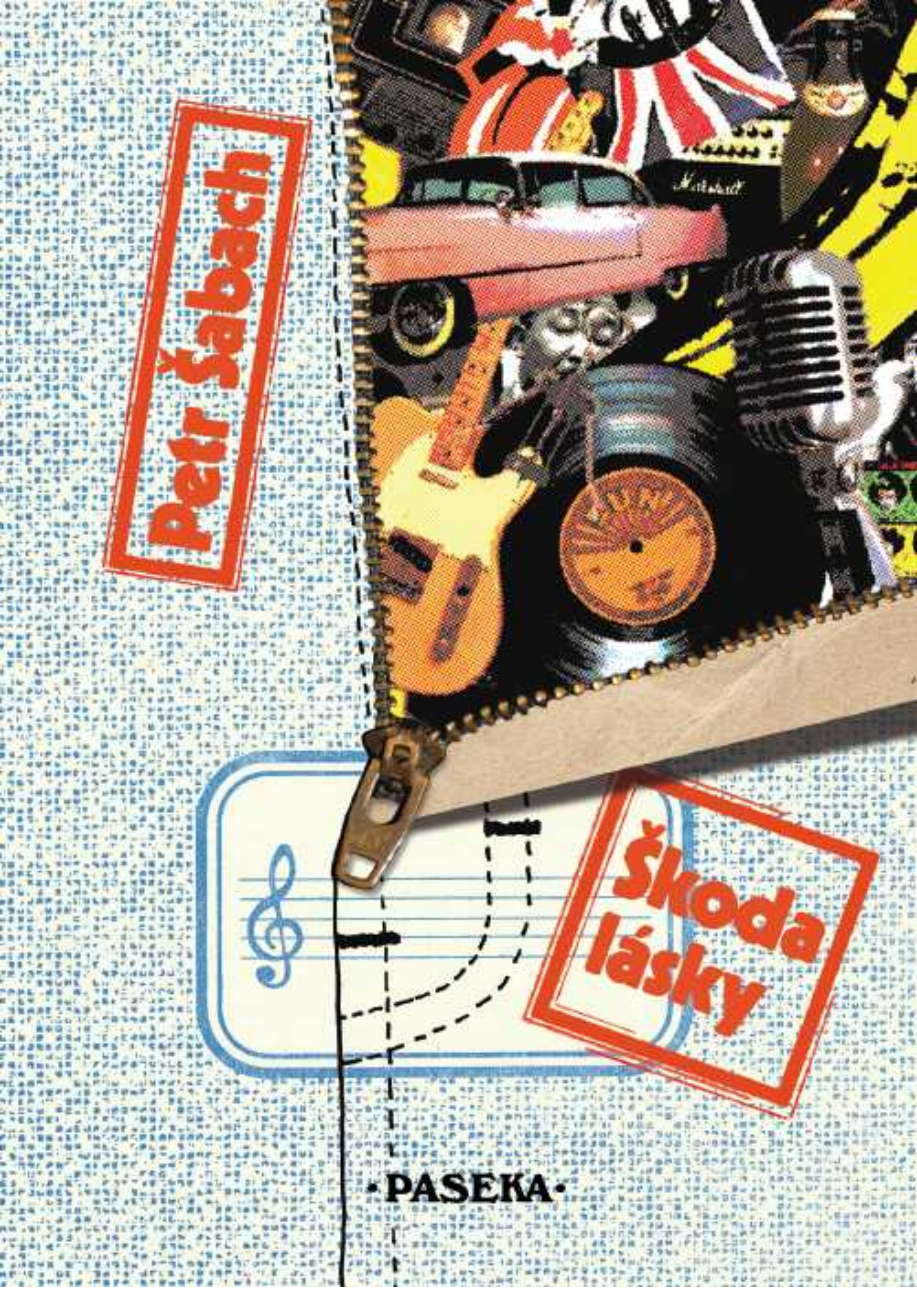
Petr Šabach
Škoda lásky
·PASEKA·

• PASEKA •

PASEKA
PRAHA
LITOMYŠL
2011

© Petr Šabach, 2009, 2011
Cover © Jan Šabach, 2011

ISBN 978-80-7432-166-5

One for the Money!

Naposled utáhl kříž do svěráku, párkrát ho olízl jemným pilníkem a pak už si s ním jen tak pohrával. Hliníkový kříž s nalepenými skleněnými kamínky, které vytloukl z jednoho matčina šmuku a jež teď dohromady tvořily jedno vertikální a třpytivé ELVIS, byl konečně hotov.

„Tak co, máš to?“ zeptal se ho ze dveří mistr.

„Mám, co bych neměl...“ natáhl k mistrovi ruku s krabičkou na toaletní papír, kterou měl za úkol v dílnách vyrobit. Mistr uznale pokyvoval hlavou.

„Chceš si ji vzít domů, nebo chceš radši na cigára...“ ptal se a zároveň mu podával bůra, jelikož si byl předem jistý odpovědí. „Jedničku ti napíšu, až konečně najdeš žákovskou.“

„Jedničku si strčte za klobouk...“ řek Elvis a uložil si peníze do zadní kapsy montérek. Vydal se do šatny. Otevřel skříňku a vyndal z ní uzoučké roury z modrého kepru, které měly kapsy olemovány dvojitým červeným stehem, košili a dyftýnovou bundu. Kravatu

s pavími oky si dnes nevzal. Pak vytáhl ze skříňky kytaru. Starou otlučenou španělku s prádelní šňůrou namísto řemenu. Nakonec si zavěsil na stříbrný řetízek, který nosil kolem krku, zbrusu nový kříž. Políbil ho a zastrčil za košili, neboť časy byly zlé a jeden aby byl neustále ve střehu.

■ ■ ■

Poprvé ty dva zaregistroval na školním záchodě. Nešli přehlédnout. Stáli spolu u umyvadel, v prostoru, kde byla nejlepší akustika, pokuřovali a brnkali si na kytary. Kolem nich se rozrůstal kroužek čumilů, takže tu brzy nebylo k hnutí. Byli to většinou kluci z nižších tříd, takoví ti vyvalenci, kteří si v chůzi zapínali poklopce, jen aby o nic nepřišli. Ty dva si matně pamatoval z minulých let, ale teď, po prázdninách, je málem nepoznal. Bylo skoro k nevíře, jak se během léta změnili. Ještě nedávno to byla taková ustrašená tintítka, která si o přestávkách pořád něco šuškala a málem se při tom vodila za ruce, a najednou se z nich stali dva největší exoti na škole. Vlasy jim padaly hluboko do očí a vzadu zakrývaly límce košil a oba na sobě měli navlečena legrační sáčka, která ještě víc zdůrazňovala jejich uzoučká ramena. Elvis se kolem všech protáhl a stoupl si až k nejvzdáleněj-

ší mušli u okna. Tohle se mu nelíbilo. Byl zvyklý na to, že obdivné pohledy spolužáků patřily vždycky jen jemu. Když se vymočil, hlasitě si říhnul, protože on si uměl říhnout, kdy se mu zlíbilo, ale nikdo si toho tentokrát nevšiml, takže si vzápětí oklepal přirození, až to zamlaskalo, což jindy naprosto stoprocentně zabíralo, ale ono zase nic, a tak se nakonec znechuceně usadil jednou půlkou na okenním parapetu a zapálil si cigáro. Ale než to udělal, s pomalou obřadností vylovil z kapsy zbrusu nový rakouský zapalovač. Čekal pak na chvilku ticha, aby v něm vyniklo jeho uhrančivé cvaknutí, ale ti dva šaškové pořád třískali do těch svých kytar tak silně, že si nakonec jeho představení nevšiml vůbec nikdo. Mohutně si potáhl z cigarety a přivřenýma očima pozoroval ten tyátr před sebou. Písničku, kterou ti dva zpívali, v životě neslyšel. Oba při tom svém hraní divoce třásli hlavami, takže jim vlasy poletovaly na všechny strany, a kluci kolem podupávali a tleskali do rytmu jak idioti, a když ti dva skončili, všichni žadonili: „Zahrajte, kluci, eště něco!“ To už prostě nemohl vydržet, vytáhl ze zadní kapsy hřeben a párkrát jím přejel po žebrech radiátoru pod sebou, což způsobilo děsně protivný zvuk. Nadšení posluchači na moment zpozorněli a stočili své překvapené pohledy k Elvisovi, který se odlepil od okna, odhodil vajgl do jedné ze

záchodových mís, které míjel, a pak se zastavil před zrcadlem. „Dovolíte?!“ chtěl říct nevzrušeně a samozřejmě – mělo to znít hodně temně, ale nevyšlo z něj nic, protože se najednou rozdrnčel školní zvonek a všichni, kdo tu byli, se kolem něj vyhrnuli ven. Prohlédl se v zrcadle. Namočil hřeben pod proudem vody, odcákl ho a opatrně si sčísnul vlasy do očí. „Nikdy!“ řekl nakonec znechuceně, kopl do dveří a s rukama v kapsách se vydal školní chodbou, po které tu ve zmatku a panice pobíhalo pár posledních opozdilců.

■ ■ ■

„Vypadaj jako degenerovaný buzeranti!“ prohlašoval později, kudy chodil. „Sou prostě teplý!“ říkal všem, kteří ho byli ochotni poslouchat, „a ke všemu hrajou samý sračky!“ dodával s tím největším opovržením, jakého byl vůbec schopen. Ale i tak se stalo, že s ním pár lidí otevřeně nesouhlasilo. „Myslím, že nemáš pravdu, Elvisi...“ řekl mu například jeho nejlepší kámoš a druhý nejlepší kámoš k tomu poznamenal, že „vo těchhle borcích možná eště uslyšíme!“, a když mu po pár týdnech někdo někde v parku řekl, že „nejvíc, vole, člověk nesnáší ty, který ho mezi sebe nechtěj“, tak to už ho rozhodilo nadobro a začal si čím dál jasněji uvědomovat, že je nenávidí až za hrob.

Nejdřív se začal vyhýbat těm dvěma, jenže to bylo těžké, protože kde byli ti dva, tam byli většinou i ostatní, takže byl nucen se vyhýbat všem. Pokud tedy doopravdy nemusel, tak nechodil ani na záchod, a když se tam o přestávce všichni hrnuli, zůstával radši sám ve třídě a předstíral, že má něco na práci, ale trpěl při tom jako zvíře. A trpěl ještě víc, když se po zvonění spolužáci přiřítili zpátky a jeden přes druhého volali, jak to bylo dneska úžasné, a někteří z nich už ty písničky znali a zpívali si je ještě ve třídě. Jediné chvilky, kdy znovu ožíval, byly večery v parku, kde se kolem něj vždycky ještě sešlo pár lidí, ochotných si ho poslechnout a trochu se odvázat. Tady si pořád ještě připadal jako král, i když těch, kteří na něm dřív škemrali: „Zahraj Dajánu!“, ubývalo. A jednoho večera se sem přiloudal se svou starou španělkou a zjistil, že je sám. Unaveně si dřepl na lavičku, nohou si odpočítal a pak smutně zařval do tichého parku: „Well, it’s one for the money, two for the show!!!“

■ ■ ■

Políbil křížek, zasunul ho za košili a zaklepal.

„Dále!“ ozvalo se zevnitř dutě. Elvis vešel rázně a postavil se skoro jako voják, který se chystá zvolat:

„Dovolte mi s vámi promluvit!“ Ředitel Hůvr mu dával najevo svou nadřazenost tím, že se pomalu probíral hromadou lejster před sebou, a aniž by při tom zvedl oči, nevzrušeně pronesl: „Tak co mi neseš, hochu?“ Teprve potom si sundal brýle s žíhanými obroučkami a unaveně si promnul kořen nosu. Elvis stál jako svíčka a čekal, až ho ředitel vybídne k tomu, aby se posadil, ale ten s žádným kamaráčoftem nijak nepospíchal. Ředitel sáhl do kapsy svého tvídového saka a posléze vyjmul ze stříbrné tabatěrky cigaretu bez filtru a pomalu a obřadně ji zatočil do višňové špičky. Sledoval Elvise podezíravým pohledem a rukama si při tom osahával kapsy saka, pak košile a nakonec skončil s rukama hluboko zabořenýma v kapsách kalhot. Nejdřív se naklonil nalevo, pak napravo a posléze se za stolem celý natáhl, a jak se při tom šacování zaklonil, málem převážil židli, na které prováděl tato složitá cvičení. Elvis servilně přikročil ke stolu a překvapenému řediteli škrtl před obličejem svým rakouským zapalovačem. Ozvalo se suché chlapské cvaknutí. Ředitel ještě chvíli šilhal, než se mu oči vrátily do původní polohy, vyfoukl kouř prudce ke stropu a s hraným překvapením pronesl: „Ty kouříš?!“

„Ne, prosím,“ rozpačitě si odkašlal Elvis a poodstoupil.

„Nelži, hochu... stačí se ti podívat na prsty. A hlavně mi tu nevykládej, že to máš od ořechů...“ Elvis mlčel.

„Tak pročpak jsi mě poctil svou návštěvou? Hořím zvědavostí, hochu!“ řekl velmi ironicky ředitel a pobaveně se zaklonil na židli. Elvis několikrát přešlápl z nohy na nohu a nervózně pohlédl na nástěnné hodiny.

„No tak – já čekám!“ ozvalo se před ním. Elvis si odkašlal: „Jde o to, že se na škole dějou věci, o kterejch byste, myslím, měl vědět...“ řekl a spolu s tím, jak podvědomě ztišil hlas, zkrátil jedním dlouhým krokem i vzdálenost mezi sebou a ředitelem, který jen v mírném úžasu zvedl obočí.

„Dějou se věci?“ napodobil Elvisův šepot, „v jakém slova smyslu se ty věci dějí, ptám se...?“

„Rebelie...“ konstatoval zdrceně Elvis.

„Rebelie?!“ zasmál se hořce ředitel, „a to mi říkáš právě ty?! Nebo’s to nebyl právě ty, kdo vyfasoval loni trojku z mravů?! Vždyť je to školní rekord, co ty držíš, hochu! A ty teď za mnou přijdeš s řečma o rebelii? To si snad děláš legraci!“

„Ale tohle je vážný...“ mumlal překotně Elvis, „tohle zašlo až moc daleko...“

■ ■ ■

„Tak hele, Elvisi, nebo jak si to necháváš říkat...“ protáhl unaveně ředitel a zručným gestem vyklepl ze své smradlavé špičky nedopalek, „já hlavně spoléhám na to, že se s námi letos definitivně rozloučíš a půjdeš otravovat jinam. Nic jiného než tahle představa mě tolik netěší. Kdo tady dával a pořád ještě dává svým spolužákům špatný příklad? Kdo se předvádí s kytarou před školou, svíjí se jak blázen a zpívá písničky, které zesměšňují psa Lajku?! Kdo tady jde z maléru do maléru? Já snad?“ Velká ručička hodin se pomalu sunula ke dvanáctce.

„Ale tohle je horší...“ hlasitě zašeptal Elvis, „tohle je mnohem horší...!“ a po těch slovech sáhl do kapsy pro několikrát přeložený plakát. Urovnal ho před překvapeným ředitelem na stole a se slovy: „Tohle sem sundal ze školní nástěnky... posuďte sám, a to sou to teprve osmáci...!“ znovu snaživě poodstoupil, snad aby nerušil. Ředitel si nasadil své brýle s levnými obroučkami a pomalu luxoval očima řádky, které mu oznamovaly, že „Začínající skupina The Rabbits hledá zkušebnu. Značka: Bigbeat.“

„Co je to vlastně ten big-beat...?“ zeptal se štítivě ředitel.

„V překladu to znamená velká rána...“ snaživě vypomohl Elvis.

„Velká rána?“ podivil se ředitel.

„Sou takový divný...“ řekl Elvis.

„Divný...?“ zajímal se ředitel, „v čem divný...?“

„Ve všem... divně se voblíkaj, divně choděj, pořád se něčemu smějou.“

„Smějou se? Čemu?!“ chtěl vědět ředitel a poprvé během rozhovoru se Elvisovi zadíval přímo do očí.

„To já doopravdy nevím, ale mohl bych to zjistit...“ A protože ředitel mlčel, což si Elvis vysvětlil jako pobídku, něco jako kdyby mu nahlas řekl: „No tak dál, hochu, já čekám...“, pokračoval: „Už úplně zblbli pár lidí, jedna holka z devítky je o přestávce češe, Kiršnerová se jmenuje ta holka. Češe je na blbečky!“

„Na blbečky?!“ užasl ředitel a zaklepal při tom špičkou o kraj porcelánového popelníku ve tvaru jezírka, do kterého nechápavě nahlížel lední medvěd.

„No na cézara, nebo jak se to říká... prostě dopředu... to se tu nikdy nenosilo...“

Velká ručička se doplazila ke dvanáctce a jen pár vteřin nato se ozval školní zvonek, jehož uši drásající zvuk poněkud tlumily dveře pracovny. Ředitel se pomalu zvedl, obešel stůl a téměř otcovsky položil Elvisovi ruku na rameno: „Dobře, hochu,“ řekl, „já oceňuji tvůj přístup a to, cos mi dneska sdělil, pokládám za

velmi závažné. Měj stále oči na stopkách, a kdyby ses dozvěděl o nějakých...“ chvíli hledal to správné slovo, „nepatřičnostech,“ dodal s očividnou úlevou, „víš, za kým jít!“

Elvis vyšel na školní chodbu, která už byla pustá. Sáhl si na prsa a nahmatal svůj kříž. Políbil ho a znovu pečlivě skryl pod košili, neboť časy byly zlé a jeden aby byl neustále ve střehu.

Two for the Show!

„Udělala jsem ti tvoje oblíbené sendviče. S burákovým máslem a banány...“ řekla.

„Můj oblíbený sendvič jsi ty, Gladys...“

„Nebo chceš radši ty s čokoládou? Nejseš vůbec doma...“ dodala s opatrně dávkovanou výčitkou v hlase.

„Ty na mě nejseš pyšná, Gladys?“ zeptal se a jemně jí pozvedl bradu teatrálně ohnutým ukazováčkem. Díval se jí při tom do očí tak vážně, že se nakonec rozesmála.

„Komediante...“

„To jsem neslyšel...“ otočil se zpátky k zrcadlu a pozorně zkoumal malý pupínek, který ho otravoval na bradě.

„Jak myslíte, vaše veličenstvo... mohu nyní čelem k vám opustit komnatu?“

„Seš tu, chlapečku můj, tak málo... a vždycky jen na skok...“ dodala šeptem.

„Matko, maminko, co můžu dělat?“ vzdychl, přestal si nehty hnípat kůži na bradě a vyplázl na sebe do zrcadla jazyk.